

Leven in de Goddelijke Wil – Lage Landen

April 2018

*De Dienares Gods
Luisa Piccarreta*

CORATO

Verplaatsing graf Luisa Piccarreta van achter- naar vooraan in de Santa Maria Greca-kerk

Het Vaticaan gaf de Associatie de toelating om die verplaatsing binnenkort te gaan doen. Maar zoiets kost geld. Fr. Robert Young was tijdens de laatste maanden van zijn leven al financiële steun aan het vragen in de Verenigde Staten. Ook wij willen nu een steentje bijdragen. Wie kan wordt daarom uitgenodigd een bijdrage te storten (wat het ook mag zijn) op onze rekening van GESCHRIFTEN L.P. – BE69 9731 2089 5557 - met als mededeling 'verplaatsing'. Laat het een akt zijn in de Goddelijke Wil... Heel veel dank!!

+++++

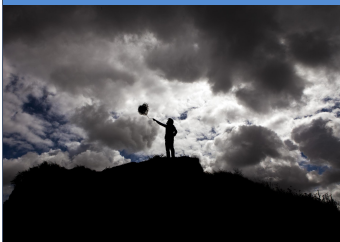
Een gedeelte van de inleiding gegeven tijdens de Passienamiddagen:

4.2.1919 – De Godheid deed Jezus' Mensheid Zijn hele leven innerlijk lijden

Verder in mijn gebruikelijke toestand voelde mijn geest zich ongeveer drie dagen lang in God verloren. Vele keren trok de goede Jezus mij in Zijn Allerheiligste Mensheid en zwom ik in de immense zee van de Godheid.

Jezus brengt Luisa in Zijn Mensheid en daar vindt Luisa zich terug, als het ware verloren en zwemmend in het onmetelijke van Zijn oneindig goddelijk leven.

O, hoeveel dingen zijn er te zien, hoe duidelijk is er alles wat de Godheid in Zijn Mensheid bewerkte! Meer dan eens onderbrak Jezus mijn verwondering terwijl Hij zei:

“Kijk, Mijn dochter, met wat voor een buitensporigheid van liefde Ik het schepsel liefhad (in die Godheid ziet zij de oneindige liefde van God).

Mijn Godheid was te jaloers om het schepsel de taak van de Verlossing toe te vertrouwen en dit deed Mij de Passie doorstaan. Het schepsel was te zwak om Mij evenveel keer te laten sterven als er schepselen werden en zouden worden geboren uit het licht van de Schepping - en voor de zo vele doodzonden die spijtig genoeg werden en zouden worden begaan.

Het gaat hier natuurlijk over menselijke schepselen – in het Italiaans ‘creatura’ – ‘schepselen’ die in relatie staan met hun Schepper – vandaar toch wel een mooie woordkeuze.

Mijn Godheid wou een leven voor elk menselijk leven en een leven voor elke dood die het schepsel zichzelf door doodzonde aandeed en aandoet.

God geeft ons eerst en vooral leven. En om dat leven te redden en dat leven van elke individuele ziel geschapen door God te heiligen – zodat die ziel kan delen in de hemelse glorie - offerde Jezus een leven voor ieder van hen door wat Hijzelf deed in Zijn leven, dood en verrijzenis.

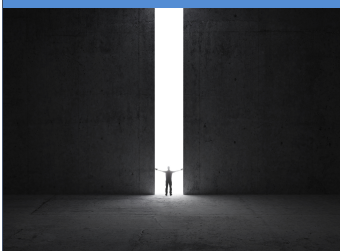
Maar dat ene leven dat Hij offerde was echter niet voldoende omdat de ziel die een doodzonde begaat dat eeuwige leven verliest. Voor elke doodzonde moest Jezus dus als eerherstel een ander leven geven.

Wie anders dan Mijn Godheid zou zo machtig zijn over Mij om Me zo veel keer de dood te doen ondergaan?

Wie anders dan Mijn Godheid zou de kracht, de liefde en standvastigheid hebben gehad om Mij zo vaak te zien sterven? Het schepsel zou vermoeid zijn geraakt en het hebben opgegeven.

Het menselijk schepsel is niet in staat om te verlossen en te heiligen zoals Jezus. Ook niet om eerherstel te brengen voor de zonde. Niet enkel voor zonden in het algemeen maar voor elke zonde afzonderlijk, en dan nog vooral voor elke doodzonde die ons berooft van heiligmakende genade en goddelijk leven.

En denk niet dat die bedrijvigheid van Mijn Godheid laat van start ging. Neen, deze begon van zodra Mijn conceptie was voltrokken in de Schoot van Mijn Mama.

Vele keren per dag was Zij van Mijn pijnen bewust, bleef Zij gemarteld en voelde Zij de dood samen met Mij. Dus al vanuit haar Moederschoot nam Mijn Godheid de opdracht op Zich van liefhebbende beul - maar gezien liefhebbend, zeer veeleisend en weinig flexibel. Mijn lijdende Mensheid werd zo doorn noch nagel bespaard.

Vreemd voor ons. Zijn Godheid die Zijn Mensheid deed lijden... Maar wie kruisigde Jezus? Onze zonden, de zonden van de beulen toen op Calvarie en de zonden van de hele wereld van alle tijden. Er was echter een manier waarop de Godheid en de Wil van die Godheid – de ene Wil van de Drie Personen – enigszins de oorzaak was van alles. Ja, Gods Wil was de oorzaak van Zijn Menswording, Zijn leven, lijden, dood en verrijzenis. Het Goddelijke leven en de Goddelijke Wil van dat leven is de bron. Het is de ware bron van al wat Hij leed. Wat vloeit er immers voort uit die Wil? De eeuwige liefde van een eeuwige Wil. De eeuwige liefde van Gods Wil is dus de reden van Zijn lijden.

En Paus Franciscus nodigt ons uit naar de ‘binnenkant’ van Jezus’ lijden te kijken, niet alleen de wonden van de gekruisigde Christus te aanschouwen maar ‘er binnen te gaan’ en daar een ‘hoogste daad van liefde’ te zien, ‘bron van leven en heil voor de mensheid van alle tijden’

En Franciscus van Assisi bad: ‘Heer, ik wil de liefde kennen die U deed lijden’. Vandaar komt de genezing en de verlossing en het leven!

Op die manier leert Jezus aan Luisa dat de Goddelijke Wil de essentie is van dat goddelijke leven, het hart van dat leven van God. Het is de bron van alles - het lijden en de dood van Jezus inbegrepen. En die Wil van God begon Hem als het ware al vanaf het ogenblik van Zijn conceptie te kruisigen. Op het moment dat in de Zoon van God de menselijke wil samenkwam met de Goddelijke Wil – het moment waarop het Woord vlees werd in de schoot van Maria – begon het lijden. Paus Benedictus XVI zag dit als de pijnlijke uitwisseling van het sterven aan de menselijke wil opdat de Goddelijke Wil kan heersen.

Bij Jezus gebeurde dit dus al van bij Zijn ontvangenis. In feite begon dit al van bij de onbevleete ontvangenis van Maria. Zij was niet getekend door de erfzonde zodat Jezus in Haar kon

worden ontvangen. En door de voorziene genade van de verlossing van Maria - haar 'op voorhand' verlost zijn - kon Zij, nog voor Jezus in haar werd ontvangen, al wat Hij leed en waarvoor Hij stierf samen met Hem ervaren.

Dit was wel niet zoals bij de doornen, de nagels en de gesels die de schepselen Mij bezorgden tijdens het lijden van Mijn Passie, deze werden niet vermenigvuldigd - de hoeveelheid die werd aangebracht, is de hoeveelheid die bleef.

Wat de schepselen Mij bezorgden was dus beperkt. Alles wat voortkomt van de menselijke wil is eindig. Ja, mensen kunnen goede en slechte dingen doen maar deze dingen zijn beperkt, begrensd in wat ze verrichten.

Deze van Mijn Godheid echter vermenigvuldigden zich bij elke belediging.

Wanneer Zijn menselijke wil - bv. bij de doornenkroning, toen Hij die kroon op Zijn hoofd ontving met zo veel pijnen - zich in die akt, aan God en Zijn Wil overgaf door dit met Zijn menselijke wil toe te laten : 'Ja, Vader, Ik omhels deze doornenkroon voor Uw glorie en voor het heil van de zielen', dan heerste de Goddelijke Wil in die kroning met doornen. En dat maakte de doornenkroning universeel in zijn effecten voor ons. Dit zegende de zielen van alle tijden en bracht heiligmakende genade voort om ons te verlossen. Hoe kon dit? Omdat de Goddelijke Wil werkte in Jezus' aanvaarden van dat lijden met Zijn menselijke wil.

Dus evenveel doornen als kwade gedachten, evenveel nagels als onwaardige werken, evenveel slagen als genoegens, evenveel pijnen als diversiteit aan beledigingen.

*Huis van de Goddelijke Wil
Varendriesstraat 30
B 9031 Drongen*

Alles wat Jezus ook maar ervaart in Zijn menselijke natuur - want Hij is immers volkomen menselijk - Hem hier op aarde door menselijke wezens aangedaan, is begrensd. Maar Hij geeft zich over aan de Goddelijke Wil van de Drie-eenheid - die Hij ook in Zichzelf heeft - en zo wordt alles voor ons vermenigvuldigd en de beledigingen kunnen voor ons middelen worden van eerherstel en heiliging want door Zijn wonden zijn we genezen, 'dank zij Zijn striemen...' (Jes. 53,5)